

La formació intel·lectual de Vicent Ferrer

Per fort que siga l'aire popular i emotiu que tenen els sermons, cal no oblidar que el gran predicador era un home d'una sòlida formació intel·lectual, de profunda mentalitat jurídica.

El 1367 Vicent Ferrer ingressa en el convent de Sant Doménec de València. El 1368 el novici Ferrer va pronunciar els vots de la professió religiosa i, a continuació, va ser enviat a Barcelona, on va residir dos o tres anys estudiant filosofia, amb alguna interrupció per a estudiar la mateixa disciplina a Lleida. Posteriorment, entre 1372 i 1375, es dedicà a l'estudi de la Bíblia i de la teologia. Finalment, va completar a Tolosa la seua formació teològica.

Són deu anys d'estudi intens, coronats alguns anys després, potser el 1388, amb el títol de mestre en teologia. L'any 1379 fra Vicent Ferrer ja havia sigut ordenat sacerdot i tornava a residir en el convent de Sant Doménec de València.

Fra Vicent Ferrer va ser durant alguns anys professor del primer estudi de caràcter universitari que hi hagué a València. Les classes tenien lloc en l'aula capitular de la Seu, actualment dedicada al Sant Calze. Durant cinc anys, mestre Vicent es va dedicar a l'ensenyament de la teologia, a la predicació i a les diverses gestions públiques i privades, civils i eclesiàstiques que se li encomanaven. L'any 1391 ja havia deixat la càtedra de teologia de València.

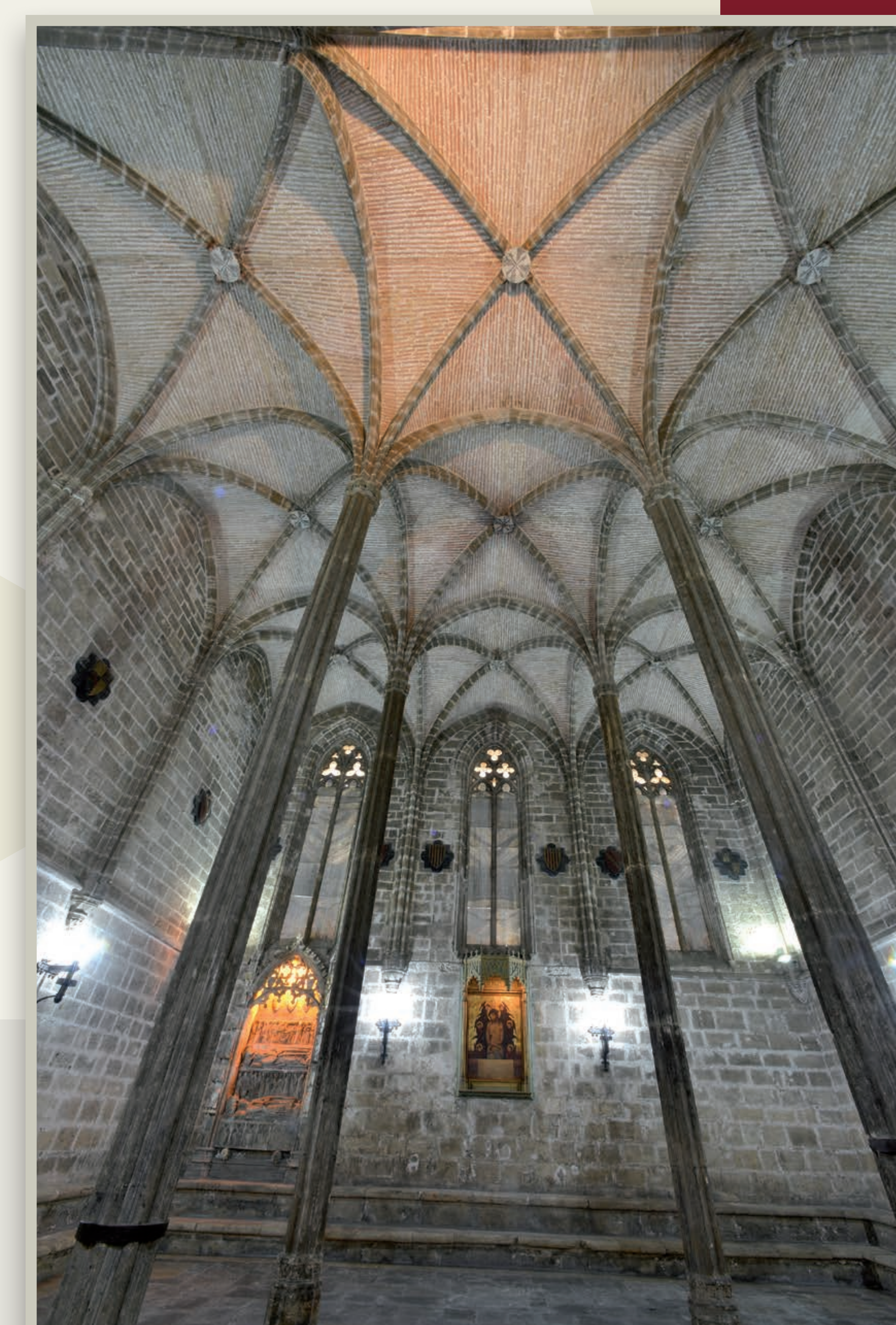
Vicent Ferrer, segons la visió del sant que aporta una taula de Joan Reixach pintada en la segona mitat del segle XV. Catedral de València.

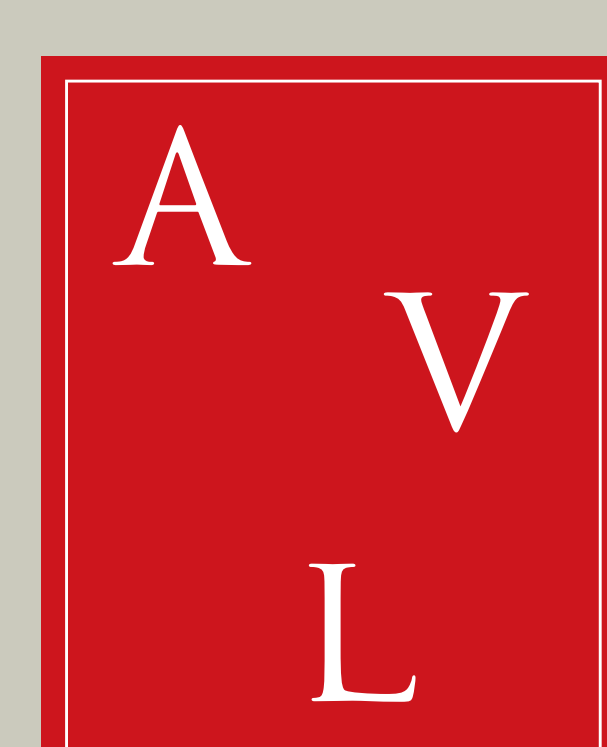
Pintura de Josep Vergara que representa la professió religiosa de sant Vicent en l'orde dominicà. Convent de Sant Doménec de València.

Miniatura medieval francesa de finals del segle XIV on apareixen uns monjos estudiant.

Sala capitular del convent de Sant Doménec, en el qual residia fra Vicent.

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

El dia a dia de sant Vicent

Aans de l'arribada del predicador, les autoritats locals preparaven envelats i cadafals. L'arribada de fra Vicent era ella mateixa un espectacle, amb una entrada solemne i multitudinària: el protagonista rodejat de gent ansiosa i excitada i el seguici formant una processó i repetint càntics penitencials. De matí, el predicador celebrava i cantava una missa solemne davant de tot el públic, i llavors començava el sermó, que podia durar tres hores, i en alguns casos fins a sis.

Després el predicador dinava frugalment, i a continuació, si era el cas, tornava a predicar en privat a grups d'eclesiàstics o a frares o monges d'algun convent local. En acabant, anava a visitar els malalts de la població, participava ell mateix en la processó dels disciplinants i es retirava a descansar i a preparar el sermó de l'endemà. Dormia poc i passava part de la nit en oració o estudiant i repassant les Sagrades Escriptures.

Les cròniques locals, els testimonis i els documents del procés de canonització parlen d'una vida d'austeritat extrema, de modèstia rigorosa, de pobresa absoluta i d'altres virtuts exemplars portades al grau més alt.

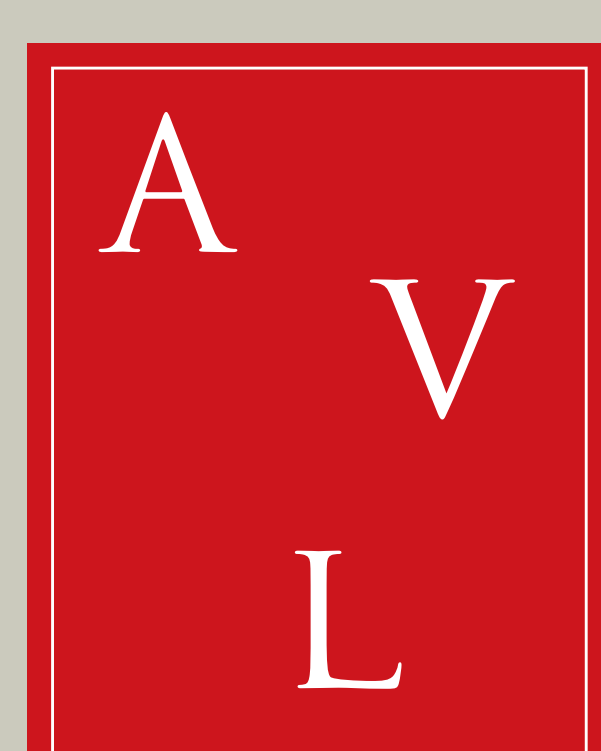

Sant Vicent predicant, en un retaule del pintor renaixentista Miquel del Prado. Museu de Belles Arts de València.

En la seua activitat predicadora, fra Vicent hagué de realitzar llargs viatges per Europa occidental. Dibuix de José Fonollosa per al còmic biogràfic editat per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Bíblia que acompanyava sempre sant Vicent Ferrer, conservada en l'Arxiu General de la Catedral de València.

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

SANT
VICENT FERRER
ESCRITOR DE L'ANY 2019

El seguici de sant Vicent

«**C**ontínuament lo seguien més de tres-centes persones entre hòmens e dones, on havien molts preveres e hòmens agraduats e de sciència». Formava part del seu seguici un grup de clergues que eren ajudants del predicador: confessaven, dirigien les oracions i els càntics i portaven l'administració. Però la major part, sens dubte, era gent d'extracció popular. L'existència de grups de flagellants residents o ambulants era important. L'autoflagel·lació no és un detall folklòric o macabre, sinó un element central. La comitiva cantava uns versos que el mateix sant Vicent havia compost:

*Ara tots bé remembreu
lo passi del fill de Déu.
Com volqué ser pres, lligat,
e dels apòstols lleixat,
perquè ben descadenats
fóssem de nostres pecats.*

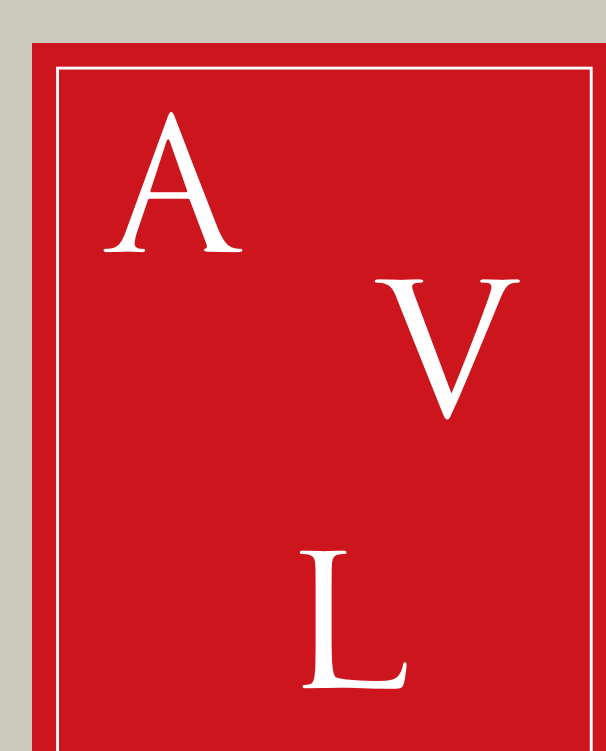
Sant Vicent fins i tot portava en el seu seguici un escrivà o notari que redactava les actes dels acords, perdons i paus.

Retaule de Sant Vicent Ferrer, del pintor Miquel del Prado, amb diverses escenes de la vida del personatge. Museu de Belles Arts de València.

Ceràmica de l'església de Santa Mònica de València que representa sant Vicent i el seguici que el solia acompanyar en les visites a pobles i ciutats.

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

Sant Vicent predicador

L'any 1394 moria el papa d'Avinyó Climent VII i era elegit el cardenal Pero de Luna, amb el nom de Benet XIII. El nou papa va cridar sant Vicent Ferrer a Avinyó. Durant tres o quatre anys, sant Vicent va exercir les funcions de penitencier apostòlic i de mestre del Sacre Palau, és a dir, la seua activitat habitual de confessor, teòleg i predicador, però al nivell més alt i en la mateixa cort pontifícia.

Vicent Ferrer havia arribat al punt més alt del seu crèdit personal, el seu prestigi era del tot extraordinari i la seua autoritat moral i doctrinal eren indiscutibles.

El 3 d'octubre del 1398 va tindre una visió. Havia caigut malalt, i ell mateix explica, en una carta posterior, que se li van aparéixer sant Francesc, sant Doménec i el mateix Jesucrist, i li van donar l'encàrrec d'evangelitzar el món. Assegura que es va despertar perfectament curat de la malaltia, convençut de l'origen diví de l'encàrrec i de la transcendència de la seua missió. El Nostre Senyor li havia tocat la galta i li havia donat a entendre que, abans d'enviar l'Anticrist a la terra, esperaria els resultats de la predicació de fra Vicent.

Fra Vicent aconseguí del papa un nomenament extraordinari com a legat *a latere Christi*, una mena d'ambaixador plenipotenciari del mateix Jesucrist. En la pràctica això significava autoritat doctrinal i penitencial, llibertat absoluta de moviments i independència de les jerarquies eclesiàstiques locals. El 22 de novembre del 1399 va eixir d'Avinyó i començà un itinerari de vint anys pels camins d'Europa.

Els vint anys de la predicació vicentina són un dels fenòmens més espectaculars de la història religiosa d'Europa. Segurament mai un simple frare predicador ha exercit un atractiu tan general i tan intens.

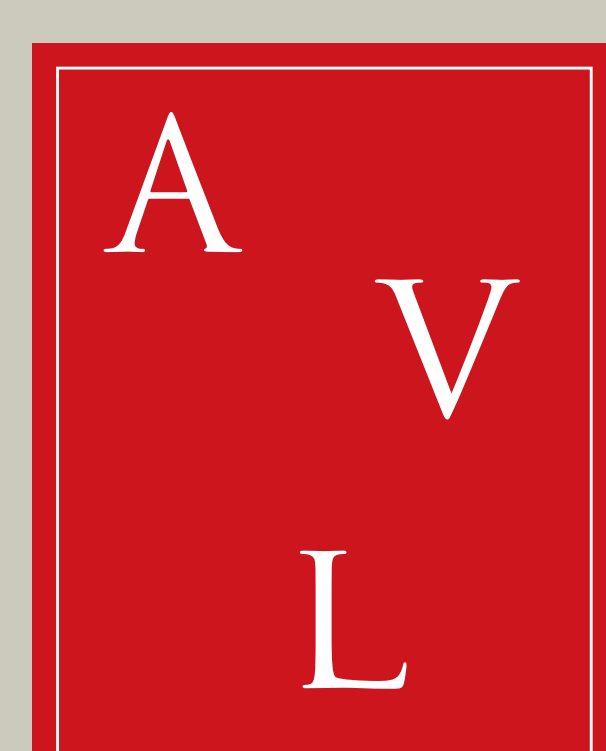
Vicent Ferrer predicant a la ciutat italiana de Verona. Ashmolean Museum.

Capella de Santa Maria Magdalena del palau dels reis de Mallorca, a Perpinyà, en la qual predicà sant Vicent.

El mateix Fra Angelico incorporà sant Vicent als seus frescos de l'església de Sant Marc a Florència.

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

Estructura i temàtica dels sermons

Sant Vicent seguia l'esquema habitual dels predicadors de l'època, que comença amb la citació d'un text de les Sagrades Escripures adequat al temps litúrgic o a la festivitat del dia, que servirà de base per a la glossa. Després es dirigia a l'auditori amb el clàssic «Bona gent», resava una avemaria i enuncïava els apartats del tema. I a partir d'ací s'allargava l'exposició, i darrere d'una cosa en venia un altra enllaçada.

Els temes morals són els que es repetixen contínuament en la predicació vicentina: el pecat i la penitència, els vicis socials i personals (orgull, usura, luxúria...), les prostitutes, les vanitats femenines, la frivolitat dels religiosos.

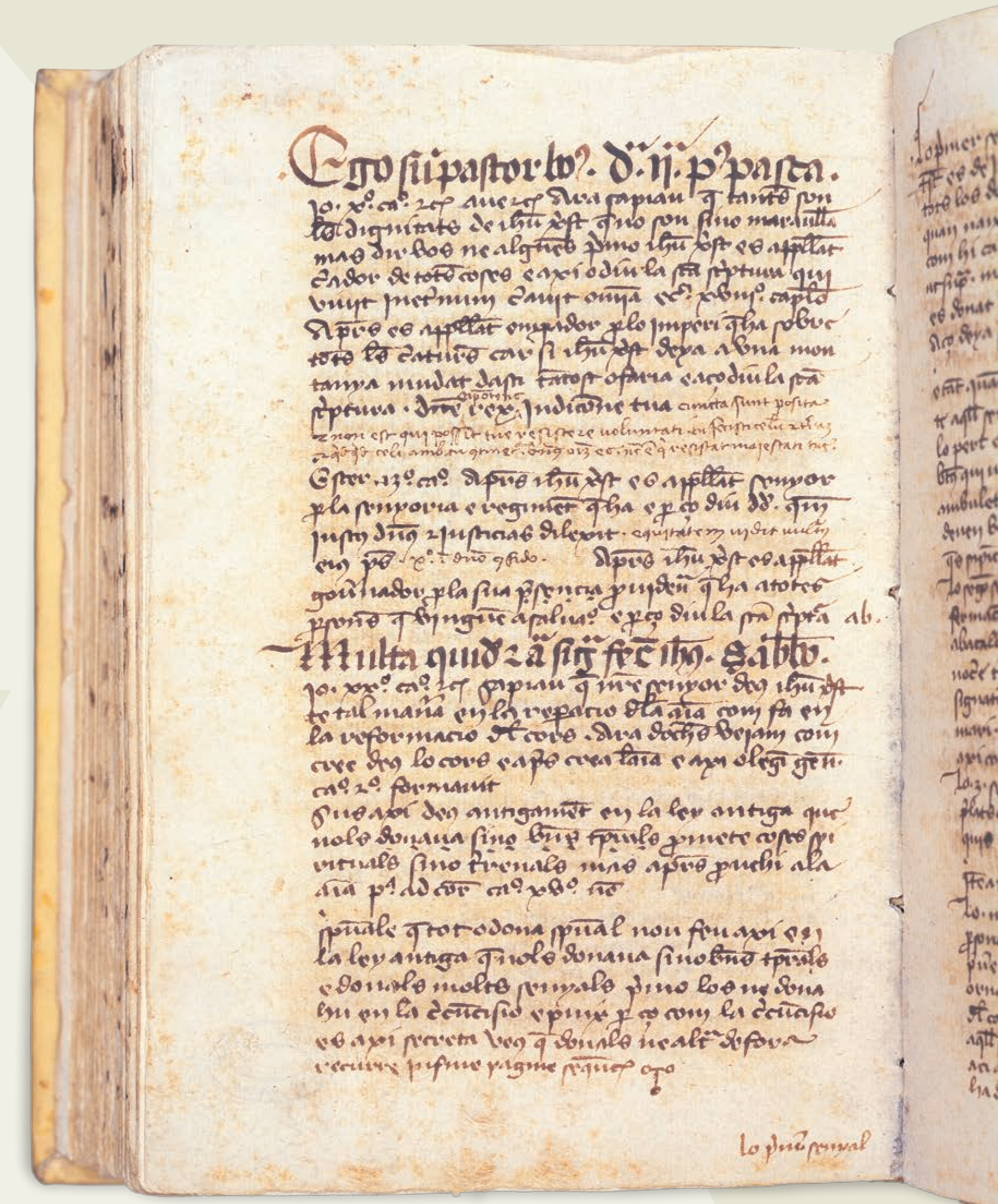
I no hi pot faltar alguna al·lusió als moros i als jueus, ni tampoc la crida a la conversió urgent i, finalment, el record a l'apocalipsi i la imminència del juí final. Tots estos assumptes són una expressió vivíssima de la societat del seu temps. Un temps de crisi profunda: crisi de l'Església i dels estats, de la fe i de la doctrina, de l'organització social i de les formes de vida. I no se'n salva cap grup ni cap estament de la societat: prínceps, monjos, clergues, ciutadans, camperols, jutges, hòmens i dones, vells i criatures.

Pel que fa als aspectes més coneguts i populars dels seus sermons —la presència d'acudits, xarrades, faules o exclamacions—, es tracta de recursos retòrics o expressions introduïts pel sant amb la intenció de transmetre un missatge doctrinal rigorós i perfectament estructurat.

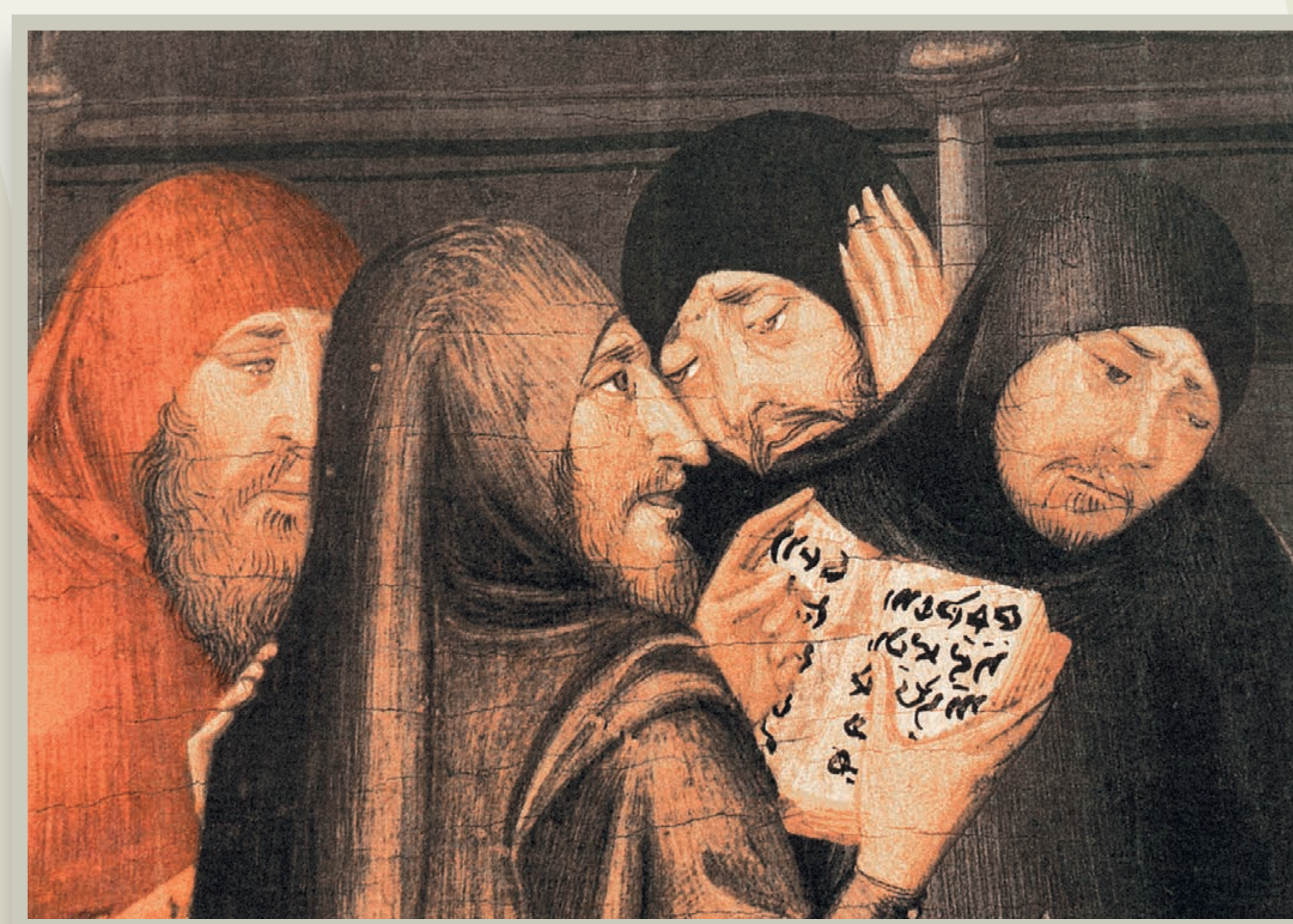
Detall d'una pintura de Jaume Serra que representa uns jueus, destinataris de molts sermons del sant que perseguïen la seua conversió. Museu Nacional d'Art de Catalunya.

L'assot verbal de sant Vicent advertia tots els estaments socials, incloent-hi les autoritats eclesiàstiques i els clergues frívols. Miniatura del *Livre de la vigne nostre Seigneur*, de mitjan segle XV.

Manuscrit que transcriu un dels sermons pronunciats per sant Vicent a València. Arxiu General de la Catedral de València.

L'atribució al sant del do de llengües fa referència al fet cert i constant que es feia entendre a tot arreu, qualsevol que fora l'idioma de la terra on predicava. Els seus primers biògrafs, de mitjan segle XV, ja afirmaven que tingué esta gràcia apostòlica i que, predicant sempre «sua valentina ac materna lingua» o «in idiomate vulgari cathalonico» (o siga, «en el seu valencià matern» o en «vulgar catalanesc») tothom l'entenia.

Una explicació possible, però insuficient, és que en aquell temps les distàncies entre les llengües romàniques no eren tan grans. Però també hi ha indicis i proves que fra Vicent sabia idiomes. Amb el pas dels anys i dels viatges, i de les estades a França, no hi ha dubte que aprengué aragonés i castellà, occità, italià i francès, i que els feia servir en els seus sermons.

Barrejar llengües, intercalar frases o paraules, adaptar-se a la parla dels oients amb un sentit purament instrumental i pràctic era una solució habitual. Sant Vicent, probablement, només parlava bé la pròpia llengua, però en les altres s'expressava prou bé perquè l'entengueren.

En tot cas, fer-se entendre amb el mateix èxit multitudinari a Catalunya i a Castella, al Piemont i al Llenguadoc, a Normandia, a Borgonya i a Bretanya, no és poc miracle ni poca meravella.

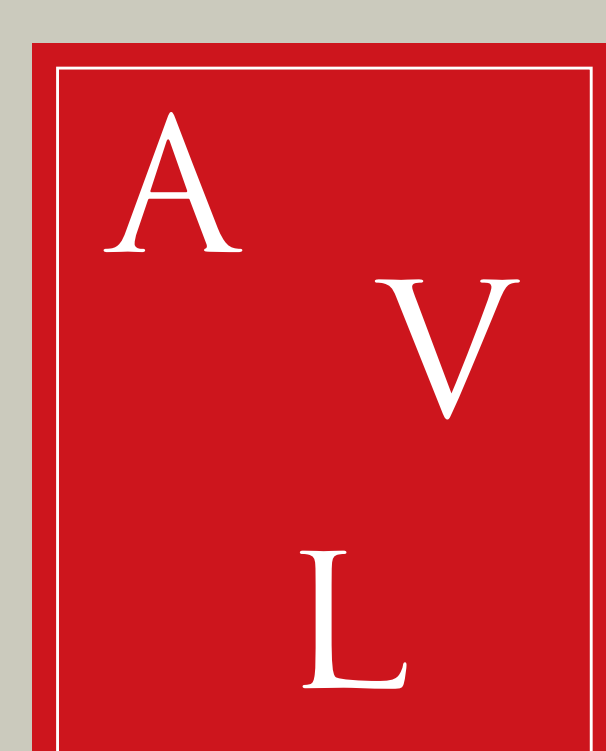
Itineraris de sant Vicent per diversos països europeus, segons una il·lustració de la gran Exposició Vicentina de 1955.

Posat característic de sant Vicent quan parlava a les multituds, en un dibuix que copia una obra de Ribalta. Col·lecció del Museu del Prado.

La basílica de Sant Serni de Tolosa de Llenguadoc, ciutat que visità sant Vicent en els seus periple. Musée du Vieux Toulouse.

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

SANT
VICENT FERRER
ESCRIPTOR DE L'ANY 2019

La fi del món en la predicació de sant Vicent

*Temeu a Déu i honreu-lo,
perquè s'acosta l'hora del seu juí.*

Este lema, que es troba regularment acompanyant les imatges del sant, és la millor expressió del sentit de la seua predicació: la visió d'una humanitat pecadora que ha perdut el temor de Déu i que s'exposa als rigors de la justícia divina. El juí final està pròxim, i Vicent Ferrer n'és l'anunciador elegit.

En bona part dels sermons, com en una carta dirigida al papa Benet XIII, fra Vicent assegura que ja són presents i ben visibles els signes precursors de la fi del temps, i que el dia del juí és imminent. De fet, en els seus últims anys, sant Vicent es manifestà convençut que l'Anticrist ja havia nascut i que, per tant, la seua aparició no podia tardar molt.

En la predicació vicentina destaca la ferma convicció que ell mateix ha rebut la missió divina d'anunciar la fi del temps, i per això fa una crida a la conversió urgent abans que siga massa tard.

El juí final és un tema recurrent en la iconografia cristiana, com ara en la cèlebre visió de Miquel Àngel pintada sobre el mur de la Capella Sixtina al Vaticà.

Il·lustració del *Llibre d'heures de Rohan* que representa l'exhalació de l'ànima d'un cristià després de la mort. Biblioteca Nacional de França.

Miniatura de la Mort brandant la dalla. Biblioteca Nacional de Viena.

Sant Vicent taumaturg

La fama de sant Vicent com a taumaturg, és a dir, com a autor de miracles, resulta ella mateixa prodigiosa i difícilment superable per qualsevol altre sant canònic. Durant el procés de la seua canonització, amb delegats, teòlegs i escrivans, es van arregar les declaracions de més de quatre-cents testimonis a Itàlia, França, Bretanya i Espanya. Com a resultat de l'enquesta, 873 miracles van ser reconeguts com a autèntics per la cúria romana.

Segons estos testimonis, el sant expulsà esperits immunds, va restituir l'oïda als sords i la parla als muts, illuminà els cecs, netejà els leprosos, ressuscità els morts i curà, miraculosament, les més diverses malalties.

Sant Vicent està sòlidament convençut de la pròpia missió divina, i per tant considerava normal que li foren atribuïdes curacions, expulsió de dimonis, protecció contra desgràcies, extinció de focs, pluges benèfiques, fenòmens que no considerava estrictament obra seua sinó de la divinitat a través d'ell.

Els extraordinaris efectes religiosos i civils del pas de sant Vicent semblen del tot inqüestionables. Quant als efectes meravellosos —curacions, expulsió de dimonis, naixement de fonts inexhauribles i altres miracles—, formen part d'una llarga tradició.

Taulell ubicat a Morella que reproduïx un dels prodigis més espectaculars de sant Vicent.

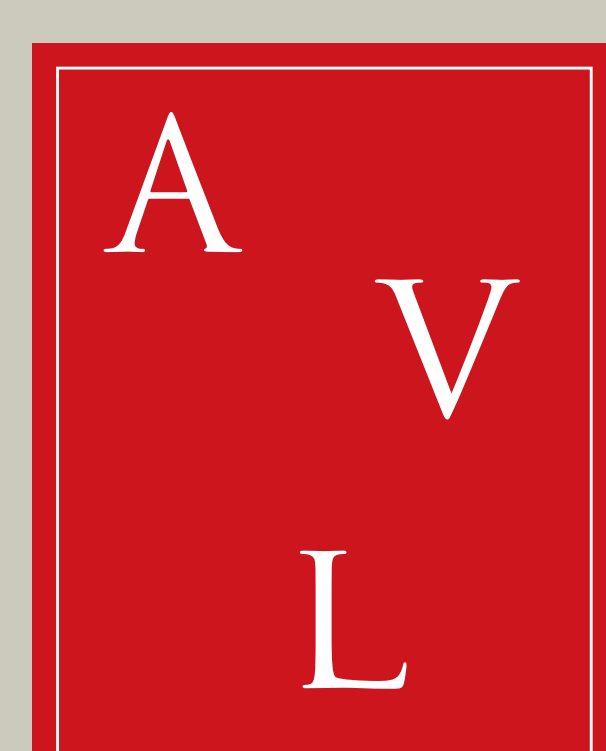
Sant Vicent duent a terme l'exorcisme d'un endimoniat, en una de les peces del retaule de Miquel del Prado dedicat al sant. Museu de Belles Arts de València.

El cèlebre miracle del mocadoret, en una ceràmica de la casa natal del sant a València.

EN ESTA CASA OBRÓ SAN VICENTE FERRER EL PRODIGIOSO MILAGRO DE LA RESURRECCIÓN DE UN NIÑO QUE SU MADRE ENAJENADA HABÍA DESCUARTIZADO Y GUIZADO EN OBSEQUIO AL SANTO. (1414)

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

El Compromís de Casp

Quan el maig del 1410 mor sense descendència el rei Martí l'Humà —un any després de la mort del seu hereu Martí el Jove, rei de Sicília—, la corona d'Aragó quedava vacant i sense candidat indiscutible.

En principi, els tres parlaments, els de Catalunya, Aragó i València, s'havien de reunir conjuntament per a elegir un nou rei, però les violentes discòrdies internes van fer impossible la convocatòria de les corts valencianes i de les aragoneses. A Aragó, i més encara a València, el conflicte dinàstic era al mateix temps un enfrontament civil entre bàndols. S'acordà finalment nomenar tres compromissaris per cada estat, en mans dels quals quedaria l'elecció del nou monarca. Els parlamentaris valencians eren Vicent Ferrer, el seu germà Bonifaci Ferrer i Gener Rabassa.

El 28 de juny del 1412 mestre Vicent Ferrer va ser l'encarregat de pronunciar el sermó de la missa d'acció de gràcies, i també de llegir l'acta que proclamava l'elecció del nou monarca: Ferran d'Antequera.

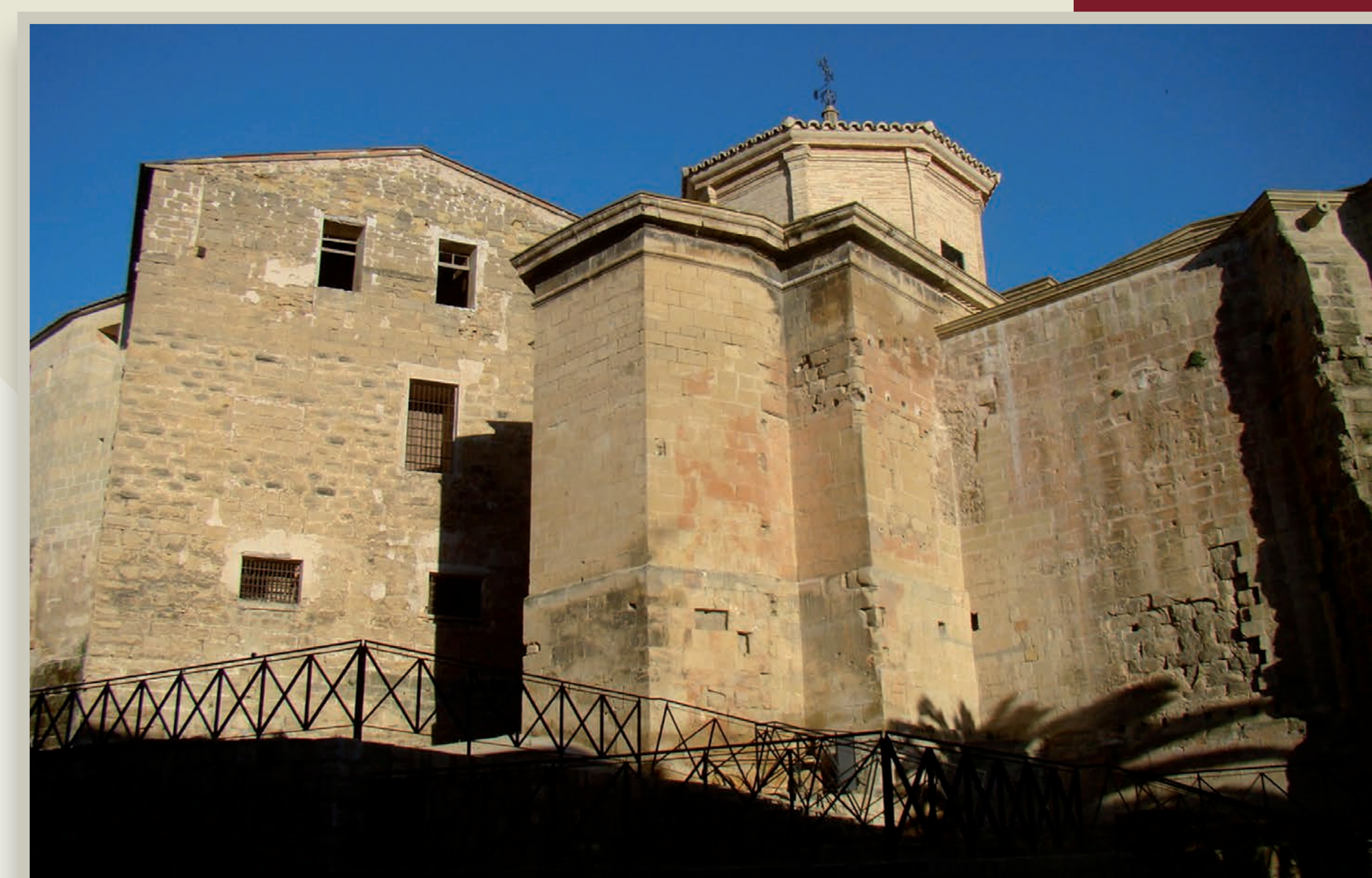
Esta elecció ha sigut criticada per alguns historiadors moderns, però Vicent Ferrer estava convençut que Ferran era el candidat més oportú —i el més favorable a l'interès del papa Benet XIII—. El fet evident és que no es va plantejar en cap moment una visió *nacional espanyola* o una visió *nacional catalana* de l'elecció. Vicent Ferrer amb el seu vot no pensava en la futura *unitat d'Espanya*, ni va ser un *traïdor* al seu país.

Retrat de l'últim rei de la dinastia dels comtes catalans, Martí l'Humà, en el retaule de Sant Sever. Museu Diocesà de Barcelona.

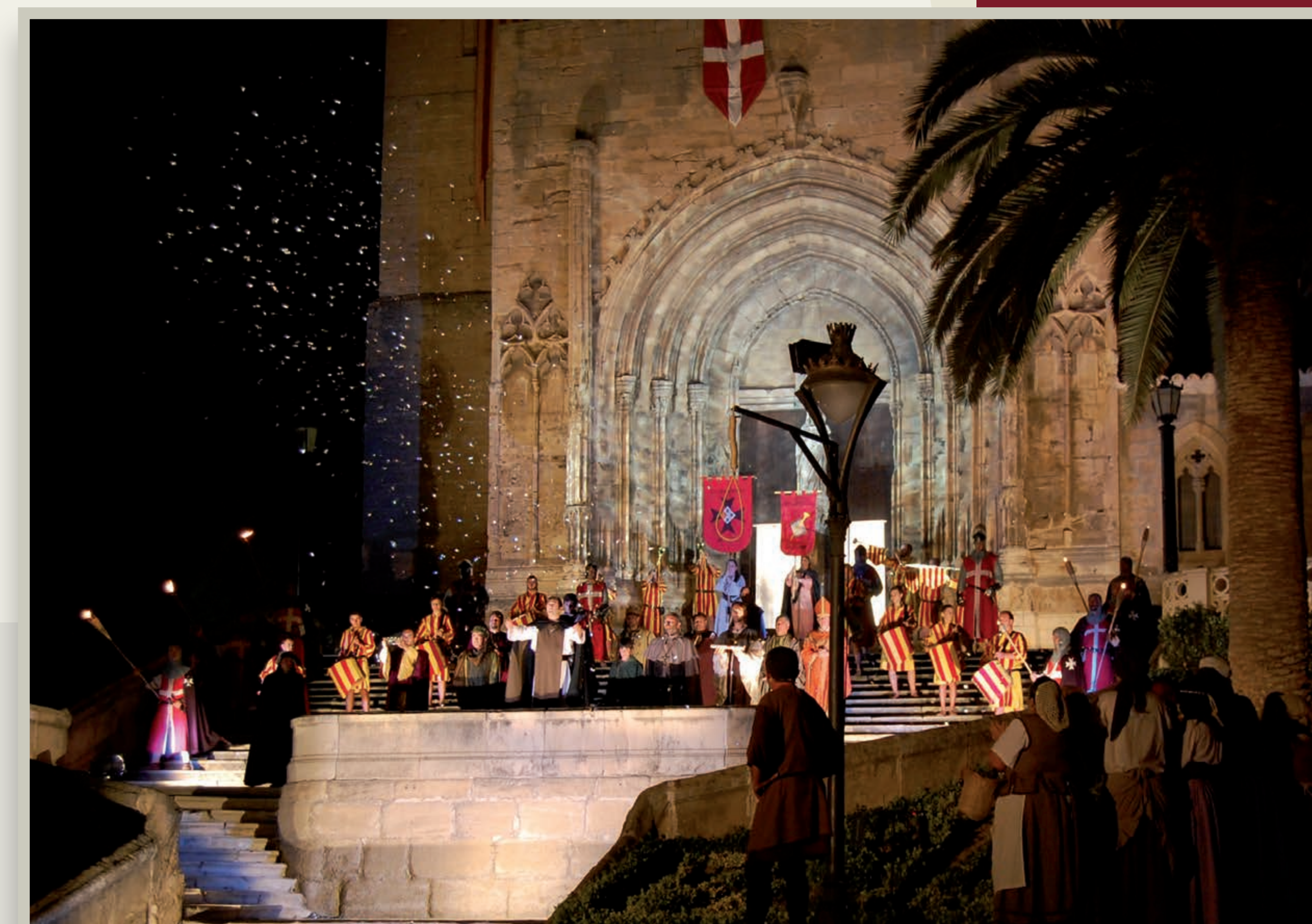
Ferran d'Antequera, pretendent electe en el Compromís de Casp. Detall d'un retaule de Sancho de Rojas.

Castell de la ciutat de Casp en què es reuniren els compromissaris.

Pintura huitcentista que evoca Vicent Ferrer proclamant el resultat del Compromís a la gent congregada a la porta de la collegiata de Casp.

Commemoració moderna de l'adopció del Compromís de Casp representada a la localitat aragonesa.

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

El Cisma d'Occident (I)

L'any 1378 va morir el papa Gregori XI, i immediatament després el conclave elegia com a papa un italià que prengué el nom d'Urbà VI, el comportament del qual va resultar molt conflictiu des del principi. Com a conseqüència d'això, una part dels mateixos cardenals es van tornar a reunir, van declarar nul·la l'elecció anterior i van elegir un nou papa en la persona de Robert de Ginebra, amb el nom de Climent VII. El papa Urbà es va instal·lar a Roma, el papa Climent, a Avinyó, i Europa occidental es va dividir entre climentistes i urbanistes. El 1394 moria el papa d'Avinyó Climent VII i era elegit el cardenal Pero de Luna amb el nom de Benet XIII.

Les divisions van ser tan intenses que en el mateix orde dominicà hi hagué dos superiors generals, un de cada obediència. Vicent Ferrer va ser des del principi partidari convençut del papa d'Avinyó. La residència dels papes a Avinyó es va prolongar des del 1316 fins al 1367, amb l'afegit dels quaranta anys del cisma, i significà un nou tipus de pontificat, més burocràtic i centralitzat, més polititzat, més aristocràtic, més ric en rendes, i més allunyat de la sensibilitat religiosa popular i dels nous moviments espirituals.

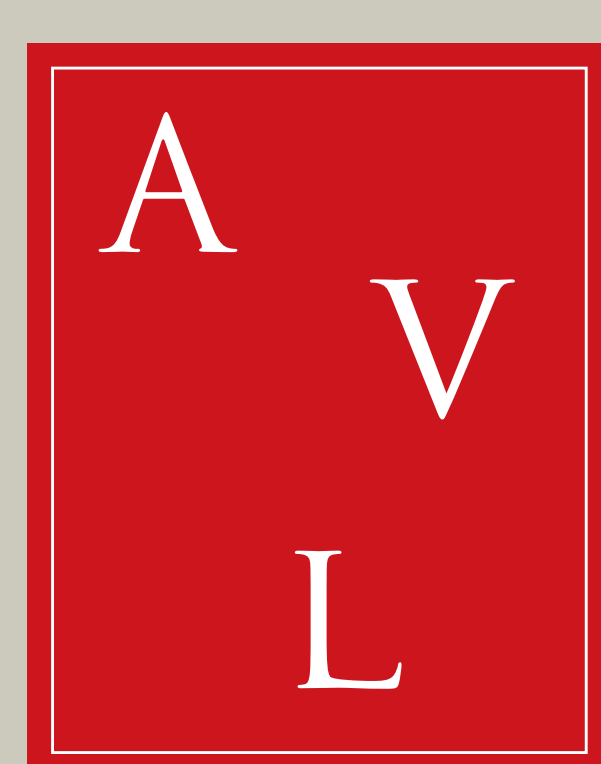
Vista actual de l'edifici que fou la seu dels papes a Avinyó.

La cambra del papa Luna al castell de Peníscola.

Vila i castell de Peníscola, últim reducte del pontífex Benet XIII.

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

SANT
VICENT FERRER
ESCRIPTOR DE L'ANY 2019

El Cisma d'Occident (II)

El 18 de juliol del 1414 es van trobar solemnement a Morella «un papa, un rei i un sant». Cinquanta dies van durar les converses entre sant Vicent, el rei Ferran d'Antequera i Benet XIII per a intentar aconseguir la renúncia del pontífex.

Un últim intent de resoldre el cisma fou la reunió a Perpinyà. Allà el rei Ferran d'Antequera havia convocat Vicent Ferrer a fi que participara en la temptativa. Ja s'havia obert el Concili General de Constança, que assumia provisionalment l'autoritat suprema de l'Església, ja havien promés la renúncia els altres dos papes i només faltava l'abdicació de Benet XIII. Per a aconseguir-la es presentà a Perpinyà el mateix emperador Segimon d'Hongria. L'emperador, el rei, el papa i els delegats debateren, i no hi hagué res a fer: Benet XIII no renunciava a la tiara.

El resultat, amb l'acord explícit de sant Vicent Ferrer, va ser que el rei de la Corona d'Aragó i, simultàniament, els reis de Castella i de Navarra i els comtes de Foix i d'Armanyol van retirar l'obediència a Benet XIII. Sant Vicent va llegir l'acta de sostracció d'obediència el 6 de gener del 1416. El Cisma d'Occident s'havia acabat i Benet XIII ja només serà papa a Peníscola.

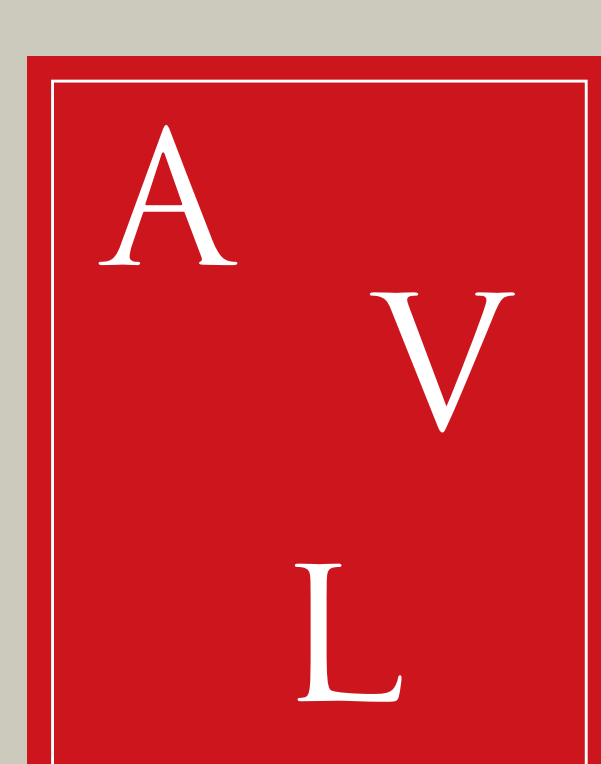
«Vosaltres si voleu rebre lo Sant Esperit, que hajau concòrdia uns ab altres».
Ceràmica del mur exterior de la seu de València amb una frase del sant relacionada amb els conflictes armats religiosos, polítics i socials que sovintejaven a Europa.

Un *Arbre de les batalles* en què s'esmenta el Cisma d'Occident.

Detall d'una taula on apareix un sant Pere amb la clau del cel, considerat retrat de Benet XIII, el papa Luna. Museu Nacional d'Art de Catalunya.

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

Mort de sant Vicent

Durant els anys 1416 i 1417 va recórrer una sèrie de viles i ciutats, prim i menjant poc, cansat, viatjant a lloms d'ase perquè tenia una cama ulcerada i caminava amb dificultat.

*Tot i que era molt magre
i d'una pallidesa penosa,
no menjava carn, ni bruna ni blanca,
només els diumenges
prenia un plat de llegums
i aclaria el seu vi amb aigua.
Ni al vespre ni al matí
no es llevava el cinturó de crin,
que serrava durament el seu cos,
fins traspasar de vida a mort.*

Després d'haver predicat cada dia de Quaresma, sant Vicent Ferrer va morir a Vannes el 5 d'abril del 1419. Tenia setanta anys. La major part dels seus ossos, inclòs el crani, es conserven en una capella de la mateixa catedral de Vannes.

Hi ha una llegenda segons la qual molts anys abans de la seua mort, predicant a Lleida, sant Vicent va trobar el jove Alfons de Borja i li va dir: «Tu seràs papa, i a mi em faràs sant».

Va ser este jove, convertit en papa Calixt III, qui l'any 1455 elevarà el gran predicador a la santedat canònica i universal.

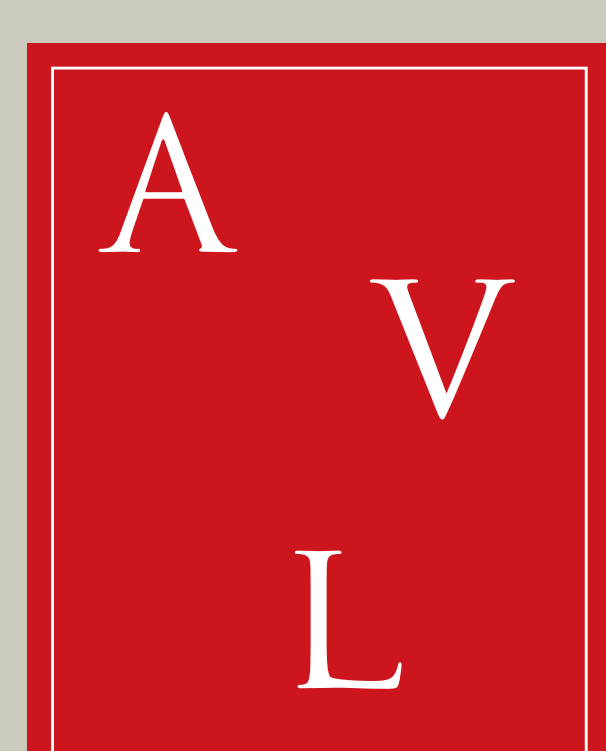
Representació de la mort de sant Vicent en una de les peces del retaule pintat per Miquel del Prado. Museu de Belles Arts de València.

Reliquiari que conté el crani de sant Vicent Ferrer en la capella de la catedral de Vannes que porta el seu nom.

Placa de la *place de Valence*, a la ciutat de Vannes, al costat d'una fornícula amb una estatueta de l'omnipresent sant.

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

Hi ha entre seixanta-cinc i setanta volums manuscrits de sermons vicentins escampats per Europa, cosa que representa el text, o l'esquema del text, de prop d'un miler de peces d'oratoría de Vicent Ferrer.

A penes introduïda la impremta, les diferents versions i colleccions llatines arriben a conèixer, entre finals del segle XV i finals del XVI, més de quaranta edicions en llocs tan diversos com Lió, Colònia, Estrasburg, Venècia, Alcalá de Henares, Milà i València.

Una felix circumstància, la conservació en l'arxiu de la catedral de València del sermonari valencià, ha permès que arribara fins a nosaltres la transcripció directa d'un conjunt molt important de sermons de sant Vicent Ferrer: els que predicà en la capital del regne durant la Quaresma del 1413, un total de cinquanta-tres sermons. El primer sermó el pronuncià el diumenge 5 de març, i l'últim, el dimecres després de Pasqua, el 26 d'abril. Són, sens dubte, un dels millors exemples de l'oratoría del sant.

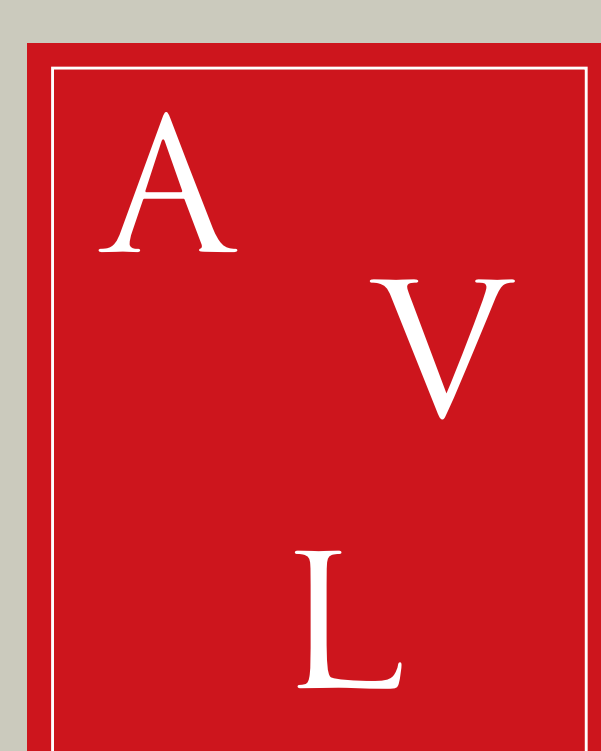
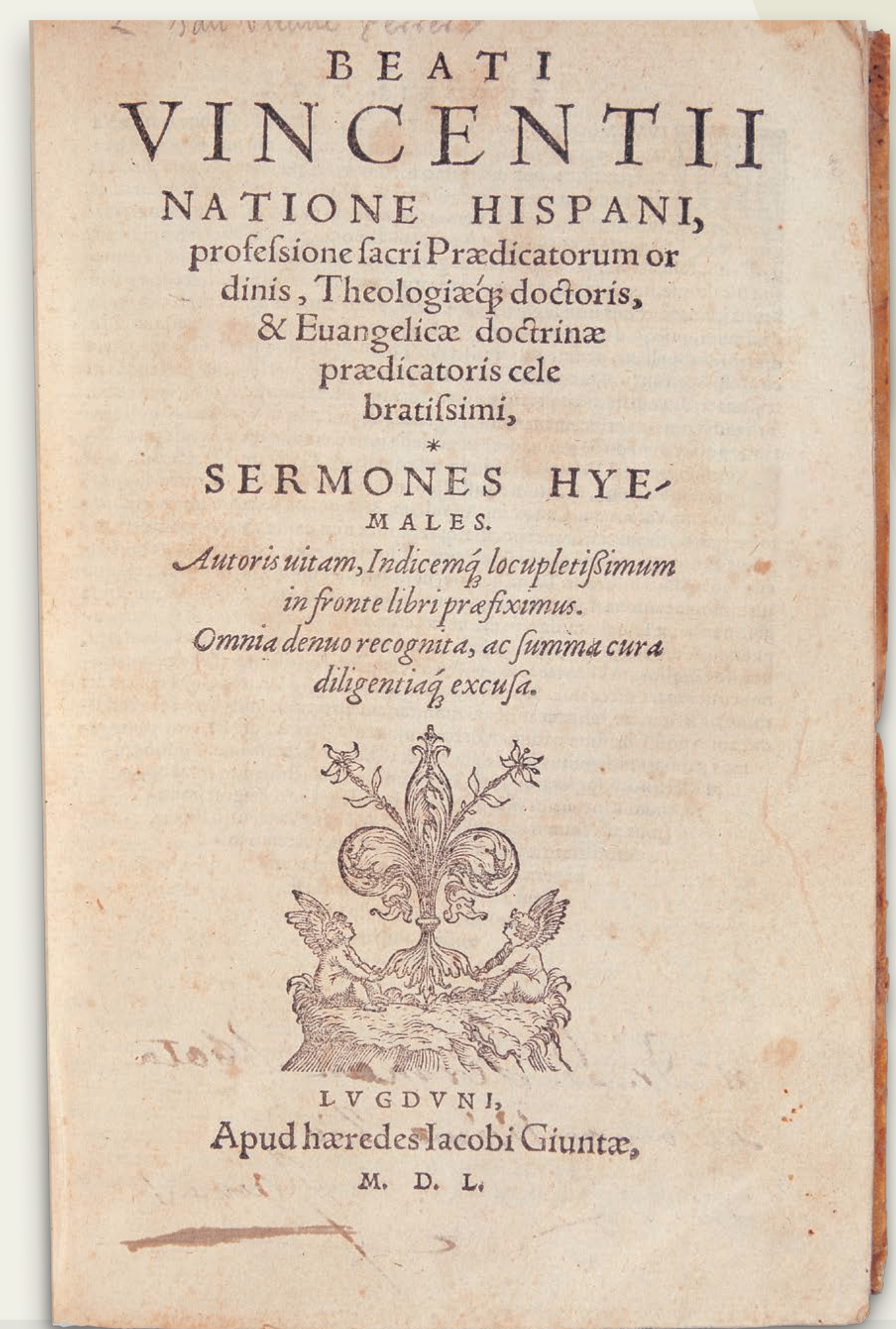
Sant Vicent Ferrer portava habitualment un xicotet equip de seguidors —ara en diríem *taquígrafs*— que s'installaven als peus de la trona i prenien notes, per torns, de les paraules del sermó. Gràcies a esta tècnica, i a les anotacions prèvies del mateix predicador, s'han pogut conservar una bona part dels sermons vicentins.

Una edició en castellà dels sermons de sant Vicent, «en los quales trata de la venida del Antichristo y juyzio final», impresa a València en 1566. Biblioteca Valenciana Nicolau Primitiu.

Dos edicions en llatí dels sermons vicentins impreses a Lió.

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

Representació dels miracles

Els miracles de sant Vicent, peces teatrals sobre episodis de la seua vida representades per actors infantils en la seua festivitat, tenen el seu origen remot en les festes d'època barroca, però adquirixen la seua forma actual a primeries del segle XIX. Com que el 5 d'abril, data de la mort de Vicent Ferrer, solia coincidir amb la Quaresma o la Setmana Santa, el 1594 el papa Climent VIII va concedir que la festa se celebrara el dilluns següent al de Pasqua.

Cada miracle és organitzat per una associació concreta. Els xiquets elegits com a actors interpreten els miracles en cadafals o escenaris davant dels altars erigits cada any en places i carrers de València per la festa de Sant Vicent.

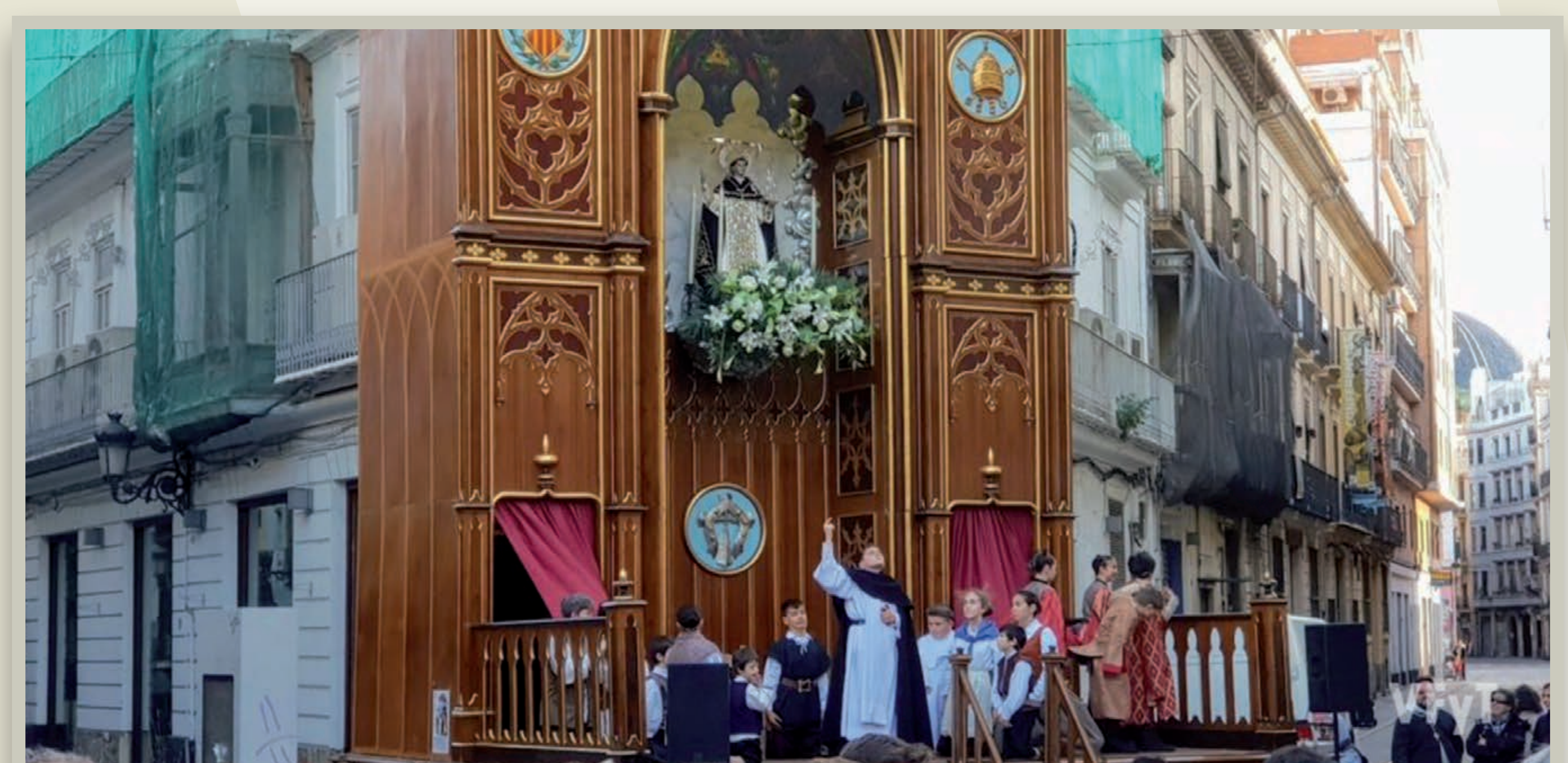
També té un caràcter escenogràfic la reproducció del bateig de sant Vicent amb la cerimònia anual del bateig d'un infant, òbviament amb el nom de Vicent, a càrrec de personatges vestits amb indumentària d'època. L'infant privilegiat és batejat en la mateixa pica on batejaren el sant.

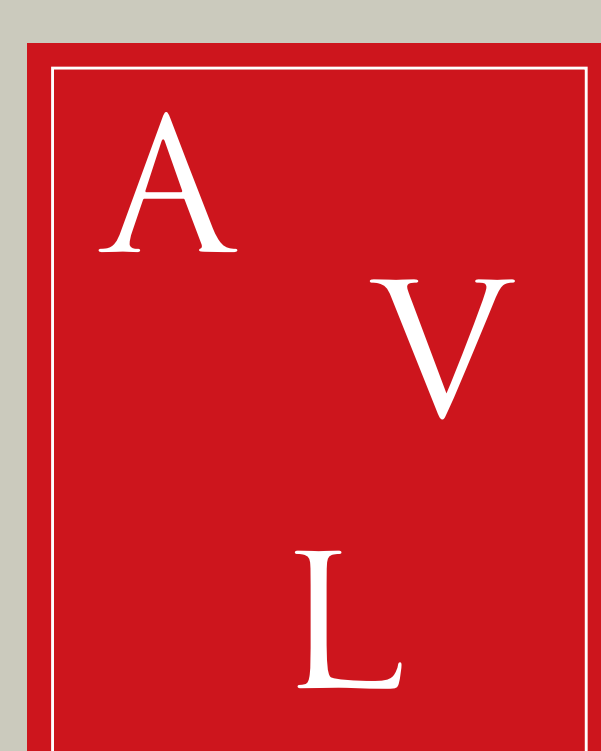
La tradició de la representació infantil dels miracles de sant Vicent prové, de manera quasi ininterrompuda, del final de l'Edat Mitjana.

Escenari per a la representació de miracles vicentins ubicat en la façana de la basílica de la Mare de Déu dels Desemparats.

Representació d'un miracle en la plaça del Tossal de València.
Foto de Manolo Guallart.

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

